

Nd.

182. Frumvarp til laga

um breyting á lögum nr. 68 12. apríl 1945, um atvinnu við siglingar á íslenzkum skipum.

Flm.: Pétur Ottesen, Jóhann Jósefsson.

1. gr.

Fyrir „150“ í 31. gr. laganna kemur: 250.

2. gr.

Fyrir „150“ í 32. gr. laganna kemur: 250.

3. gr.

Fyrir orðin „150 hestafla“ í 33. gr. laganna kemur: 250 hestafla.

4. gr.

Fyrir orðin „150 hestafla“ í 34. gr. laganna kemur: 250 hestafla.

5. gr.

Fyrir „150“ í 35. gr. laganna kemur: 250.

6. gr.

Fyrir „150“ í 36. gr. laganna kemur: 250.

7. gr.

Fyrir „150“ í 37. gr. laganna kemur: 250.

8. gr.

- Fyrir orðin „meira en 150“ í 38. gr. laganna kemur: meira en 250.
- Fyrir orðin „yfir 150“ í sömu lagagrein kemur: yfir 250.

9. gr.

- Fyrir „150“ í c-lið 48. gr. laganna kemur: 250.
- Fyrir „150“ í d-lið sömu lagagreinar kemur: 250.

10. gr.

Lög þessi öðlast þegar gildi, og taka ákvæði þeirra einnig til þeirra manna, er þegar hafa öðlazt vélstjóraréttindi samkvæmt V. kafla laga nr. 68 1945.

Greinargerð.

Vélstjórafélagið á Akranesi hefur í bréfi, sem undirritað er af öllum félagsmönnum, óskað þess, að þm. Borgf. bæri fram á þessu þingi frv. til laga, þar sem gerð sé sú breyting á V. kafla laganna um atvinnu við siglingar, að réttur vélstjóra, sem nú er takmarkaður við það að stjórna 150 hestafla mótorvél, verði aukinn þannig, að þeir megi stjórna allt að 250 hestafla vél. Sams konar ósk hefur þm. Vestm. borizt frá vélstjórafélagi Vestmannaeyja. Eru þessar óskir byggðar á þeirri staðreynd, að nú er og hefur verið mikill skortur á vélstjórum á báta, sem í eru vélar af þeirri stærð, sem hér um ræðir. Á þessu ári hefur bátum fjölgan verulega, og enn meiri aukning verður á bátaflotanum á næsta ári. Þessi þróun í útgerðinni leiðir af sér, að stórum vaxa þau vandkvæði, sem ærin voru áður, að skortur verði á vélamönnum, sem að óbreyttri löggjöf um þetta efni hafa rétt til þess að stjórna vélum af þeirri stærð, er séu við hæfi hinna nýju báta. Þó að þeim mönnum fjölgji nokkuð,

sem taka hið meira próf og öðlast þannig rétt til þess að stjórna vélum af þessari stærð, þá er tala þeirra engan veginn fullnægjandi til að leysa þann vanda, sem stafar af vöntun fagmanna á þessu sviði, svo fullnægjandi sé. Mjög hefur orðið að grípa til þess að undanförnu, svo að komið yrði í veg fyrir stöðvun bátaflotans, að fá undanþágur frá ákvæðum gildandi laga um þessi efn. Hafa súlikar undanþágur verið veittar, en mjög er það fyrirhafnarsamt að verða með þeim hætti að afla fjölda vélstjóra réttinda, þar sem sækja verður um undanþágu að hverju sinni fyrir hvern einstakan mann. Telja þeir, sem hér eiga hlut að máli, þar á meðal formenn og útgerðarmenn, að engan veginn sé óforsvaranlega skert það óryggi, sem með lögnum á að tryggja, þó að réttindi vélstjóra séu aukin samkv. þessu frv., því að munurinn á því að fara með 150 hestafla mótorvél og 250 hestafla samsvarandi tegundar sé tiltölulega lítil. Þá er það alkunnugt, að bæði útgerðarmönnum, formönnum og einnig öðrum skipverjum þykir það mjög miður farið að verða að sjá á bak þrautreyndum vélstjóra fyrir það eitt, að vélin, sem hann á að fara með, fer eitthvað fram úr því að teljast til 150 hestafla véla.

Vélstjórafelögin leggja á það áherzlu, að frv. þetta verði lögfest það snemma, að lögini taki gildi fyrir næstu vetrarvertið, sem hefst upp úr áramótum. Réttinda-aukning sú, sem hér um ræðir, tekur að sjálfsögðu einnig til þeirra, sem öðlast hafa réttindi samkv. V. kafla laganna fyrir gildistöku þeirrar breytingar á lögnum, sem hér um ræðir, ef samþ. verður.